1

คนในยุทธภพต่างเห็นพ้องต้องกันว่าหุบเขาหมื่นบุปผาเป็นสำนักที่ลึกลับที่สุด ทั้งยังลือกระฉ่อนว่าคนของหุบเขาหมื่นบุปผาล้วนชั่วร้ายยิ่งนัก

หากท่านสอบถามคนทั้งหลายว่าคนของหุบเขาหมื่นบุปผาชั่วร้ายเพียงใด พวกเขาสามารถไล่เรียงเรื่องต่ำช้าที่หุบเขาหมื่นบุปผาเคยกระทำได้เป็นพรวนอย่างไม่ต้องสงสัย แต่หากท่านถามว่ามีผู้ใดเคยพบคนของหุบเขาหมื่นบุปผาหรือไม่ คำตอบย่อมเป็นไม่มี

หากท่านถามอีกว่าในเมื่อไม่เคยพบ ไฉนจึงรู้เรื่องที่ผ่านมาของคนเหล่านั้น ซ้ำยังรู้รายละเอียดดีปานเห็นมาด้วยตาตนเองได้เล่า

คำตอบของคนทั้งหลายแน่นอนว่ามีเพียงหนึ่งเดียว 'ข้าได้ยินมา'

ว่ากันว่าคนของหุบเขาหมื่นบุปผาเอาแน่เอานอนไม่ได้ ประพฤติตนตามอำเภอใจ ทำอะไรไม่ยึดหลักของเหตุผล

Page □□□□□□□□□□□□□□□□.indd 7 23/3/2563 BE 12:52

ว่ากันว่าประมุขหุบเขาหมื่นบุปผางามเลิศล้ำพราวเสน่ห์ เช่นเดียวกับผู้คุมกฎทั้งสี่ข้างกายนาง ผู้คุมกฎอินทรี ผู้คุมกฎเสือดาว ผู้คุมกฎงู และผู้คุมกฎจิ้งจอก สตรีก็เพริศพริ้งยวนใจ บุรุษก็โฉดชั่ว เอาเป็นว่าชื่อเสียงของหุบเขาหมื่นบุปผาในยุทธภพไม่น่าฟัง ถูกเห็นเป็นพวกแปลกแยก และคนของหุบเขาหมื่นบุปผาก็คร้านจะไปอธิบายหรือล้างมลทินให้ตนเอง เพราะพวกเขาเอาแน่เอานอนไม่ได้ ประพฤติตนตามอำเภอใจ ไม่สนเหตุผลจริงๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้คุมกฎทั้งสี่

ถัดจากที่ผู้คุมกฎงูและผู้คุมกฎจิ้งจอกรับคำสั่งของประมุขหุบเขาออกจากหุบเขาไปปฏิบัติภารกิจลับ ผู้คุมกฎอินทรีนามอูเจียงและผู้คุมกฎเสือดาวนามอูเซ่อก็มิได้ว่างงาน ถูกประมุขหุบเขามอบหมายภารกิจอื่นให้

ภารกิจนี้กล่าวว่าง่ายดายก็ง่ายดายยิ่ง กล่าวว่าสำคัญก็สำคัญสุดแสน นั่นคือการไป 'เก็บบัญชี'

คนของหุบเขาหมื่นบุปผาต่อให้ลึกล้ำยากคาดเดาเพียงไร ก็หนีไม่พ้นการกินดื่มถ่ายหนักปลดเบาของคนธรรมดา ประมุขหุบเขาในอดีตเพื่อเลี้ยงดูผู้อาวุโสและลูกน้องกลุ่มใหญ่ นอกจากหักร้างถางพงทำไร่นาล่าสัตว์ภูเขาจำนวนหนึ่ง เลี้ยงหมูเป็ดไก่ปลาอีกจำนวนหนึ่ง ยังต้องคิดหาทางทำเงิน

มีเงินถึงจะจ่ายเบี้ยหวัดไหว ถึงปีใหม่วันเทศกาลจึงจะตกรางวัลได้ ส่งคนไปทำงานนอกหุบเขาจึงจะมีค่าเดินทาง ท่องยุทธภพจึงจะมีเงินใช้ ด้วยเหตุนี้ภารกิจเก็บบัญชีต้นฤดูใบไม้ผลิของทุกปีจึงสำคัญยิ่งยวด

อูเจียงและอูเซ่อผู้รับภารกิจสำคัญทั้งสองร่วมกันออกจากหุบเขา

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 8 23/3/2563 BE 12:52

ไปยังแหล่งการค้าของหุบเขาหมื่นบุปผาที่ตั้งอยู่ในที่ต่างๆ เพื่อเก็บบัญชี ขณะเดียวกันได้ตรวจตราสถานที่ต่างๆ แลกเปลี่ยนข่าวคราวในยุทธภพ

เดิมเป็นธรรมเนียมปฏิบัติจากรุ่นสู่รุ่น เช่นเดียวกับอูเจียงและอูเซ่อ ผู้คุมกฎอ่อนวัยทั้งสองที่เพิ่งรับตำแหน่งก็ไปปฏิบัติภารกิจอย่างมีความมั่นใจเต็มเปี่ยม กระนั้นระหว่างทางกลับเกิดความผิดพลาดขึ้น

"แน่จริงเจ้าพูดอีกครั้งซิ" อูเจียง...ผู้คุมกฎอินทรีเอ่ยปากเสียงต่ำ แต่ไรมานางมีความคิดละเอียดรอบคอบเป็นที่สุด ทั้งยังเป็นคนที่อุปนิสัยสงบสุขุมที่สุดในบรรดาผู้คุมกฎทั้งสี่ ยามนี้พายุฝนฟ้าคะนองกำลังก่อตัวขึ้นในดวงตาคู่นั้น จับจ้องอูเซ่ออย่างมืดทะมึน

อูเซ่อยืนกอดอกสูงตระหง่านดุจภูผาตรงหน้านาง สีหน้าเขาเฉยเมย เผชิญกับการคาดคั้นของอูเจียงก็หน้าไม่เปลี่ยนสี ทว่าหากมองให้ถี่ถ้วนจะพบว่าที่หน้าผากของเขามีเหงื่อเย็นค้างเติ่งอยู่เม็ดหนึ่งยังไม่หยาดหยดลงมา

"ไม่อยู่แล้ว" เขาพูดซ้ำอีกครั้ง สามคำนี้พาให้บรรยากาศตึงเครียดระหว่างคนทั้งสองพุ่งสูงขึ้นมาภายในพริบตา แววตาประสานกันประหนึ่งพยัคฆ์ประชันเสือดาว อันตรายราวกับจะปะทะกันได้ทุกเมื่อ

เวลานี้อูเจียงกลับยกมุมปากขึ้นยิ้มเย็นเยือก

"อูเซ่อ นั่นมันหนึ่งหมื่นตำลึงเชียวนะ เป็นค่าใช้จ่ายของหุบเขาหมื่นบุปผาหนึ่งปีเต็ม ไร้ตั๋วเงินแล้ว เจ้าอยากให้ทุกคนกินแกลบหรือไร"

น้ำเสียงของอูเจียงคลายลงมาก ทว่าก้นบึ้งของนัยน์ตาดำขลับของนางมืดครึ้มยิ่ง โดยปกตินี่เป็นสัญญาณเตือนยามนางจวนเจียนจะระเบิด อูเซ่อที่โตมาด้วยกันกับนางรู้แจ้งเป็นที่สุด

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 9 23/3/2563 BE 12:52

อูเซ่อมองนาง เหงื่อเย็นที่หน้าผากค่อยๆ รินไหลในที่สุด

"เรื่องมาถึงบัดนี้..." เขาเอ่ยปากขึ้นด้วยใบหน้าที่เห็นความตายดั่งคืนสู่มาตุภูมิ "เจ้ามัดตัวข้า พาไปขอรับโทษกับท่านประมุขเถิด ความรับผิดชอบทั้งหมดข้ารับไว้เอง"

รอยยิ้มเย็นในส่วนลึกของดวงตาอูเจียงยิ่งเย็นยะเยียบ เจ้านี่ตั้งแต่เล็กก็อาศัยว่าตนเองหนังหยาบเนื้อหนา โดนตีด้วยตะบองไม่กลัวเจ็บ ทั้งรู้ว่าประมุขหุบเขาคงจะใจอ่อน ท้ายที่สุดย่อมยกโทษให้เขา หรือลงโทษให้เขาทำความดีชดเชยความผิด ถึงได้กล้าลั่นวาจาไม่ขลาดกลัว วาจานี้พูดแล้วเท่ากับไม่ได้พูด

"ข้ามัดเจ้าไปหอโคมเขียวเสียเลยดีกว่า ให้พวกลุงแก่เที่ยวระเริงชายบำเรอมาประมูลราคา ต้องมีคนยินดีจ่ายหนึ่งหมื่นตำลึงซื้อคืนแรกของเจ้าแน่" พูดยังไม่ทันขาดคำ นางก็ออกมือทันที รวดเร็วดุจสายฟ้าฟาด แต่อูเซ่อเร็วกว่าหนึ่งกระบวนท่า ฝีเท้าปีศาจหลบกรงเล็บอินทรีของนาง พร้อมกับแสดงสีหน้าคัดค้านด้วยท่าทางเคร่งขรึม

"ความคิดนี้ไม่ดี ตอนอายุสิบเอ็ดอาจารย์ก็พาข้าไปเปิดหูเปิดตาแล้ว ไม่ได้เป็นชายบริสุทธิ์!"

"ไม่ต้องห่วง ดอกเบญจมาศที่ก้นด้านหลังของเจ้ายังไม่เคยมีคนทะลวงมาก่อนแน่นอน!"

อูเจียงออกมือตะครุบอีกหน อูเซ่อเคลื่อนฝีเท้าปราดกายอีก หนึ่งคนก้าวไปด้านหน้า หนึ่งคนถอยไปด้านหลัง สุดท้ายกลายสภาพเป็นเจ้าไล่ตามข้าวิ่งหนี

"อูเซ่อ เจ้าหยุดเดี๋ยวนี้!"

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 10 23/3/2563 BE 12:52

"ข้าขายตับขายไตได้ทั้งนั้น แต่ไม่ขายก้น!"

"เจ้าหมูโง่นี่! กระทั่งตั๋วเงินยังรักษาไว้ไม่ได้ ข้าจะฟันเจ้าให้ตาย!"

อูเจียงปฏิบัติงานเชื่อถือได้ตลอดมา เมื่อแผนการรัดกุมถูกคนทำให้พลาดพลั้งล้มเหลวในขั้นสุดท้าย จึงยิ่งพาให้นางอดรนทนไม่ได้ โมโหเป็นฟืนเป็นไฟ

อูเซ่อหนีไปพลางหลบไปพลาง ขณะเดียวกันก็ไม่ลืมปลอบนาง "อาเจียงเอ๋ย คิดวิธีหาตั๋วเงินก่อนเถิด เมื่อรวบรวมตั๋วเงินพอแล้วข้าจะยอมให้เจ้าเล่นงานได้ตามใจ..."

ทั้งสองหนึ่งอยู่หน้า หนึ่งตามหลัง กระโดดทะยานเหินบัดเดี๋ยวสูงบัดเดี๋ยวต่ำอยู่ในป่าเขา ทำให้นกและสัตว์ในป่าแตกฮือไปทั่วทิศ ท้ายที่สุดอูเจียงก็ไม่ได้ลงมือกับอูเซ่อ เพราะต่อให้เล่นงานเขาจนตาย ตั๋วเงินก็ไม่มีทางกลับมา ไม่สู้คิดหาวิธีรวบรวมตั๋วเงินจนครบโดยเร็วที่สุดเสียจะดีกว่า

สุดท้ายอูเจียงสั่งให้อูเซ่อกลับไปตามหาตั๋วเงินที่สูญหาย ส่วนนางคิดหาวิธีรวบรวมตั๋วเงินทางอื่น ทั้งสองแบ่งงานกันดำเนินการ มีข่าวคราวอันใดก็ให้ส่งจดหมายบอกกล่าว

หลังตั้งเป้าหมายสำเร็จ อูเจียงปฏิบัติการทันที วางบัญชีของอูเซ่อนี้ลงก่อนชั่วคราว

นางเข้าเมือง คิดในใจว่าควรไปรวบรวมเงินที่ใดดี

หนึ่งหมื่นตำลึงเป็นจำนวนเงินที่มากเอาการ หากไปขโมย ไปปล้นดึงดูดทหารทางการมานั้นเป็นเรื่องเล็ก แต่การทำให้ประมุขหุบเขาโกรธเป็นเรื่องใหญ่ ก่อนออกจากหุบเขา ประมุขหุบเขากำชับพวกเขาหลายครั้ง

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 11 23/3/2563 BE 12:52

ไม่ให้ปล้นฆ่าฉกชิงวิ่งราว ไม่ว่าเรื่องใดให้ทำตัวไม่โดดเด่นเป็นหลัก เมื่อคิดถึงตรงนี้อูเจียงจึงล้มเลิกความคิดปล้นขโมยไป ในเมื่อขโมยไม่ได้ ปล้นไม่ได้ เช่นนั้นก็มีเพียงหาวิธีหลอกลวงแล้ว

ขณะนางกำลังใคร่ครวญว่าจะไปหลอกในบ่อนพนัน หรือว่าไปหลอกที่หอนางโลมดี อย่างไรเสียทั้งสองที่นี้ล้วนเป็นแหล่งถลุงเงินอยู่แล้ว คนมีเงินให้หลอกลวงต้มตุ๋นมีมากยิ่ง...

"ไร้มโนธรรมเกินไปแล้ว! นึกไม่ถึงว่าจะคิดหลอกลวงชาวบ้าน เห็นพวกเราเป็นคนโง่หรือไร"

อูเจียงตะลึงงัน เหลียวหลังไปเห็นบุรุษสองสามคนกำลังสนทนากัน ล้วนมีสีหน้าโกรธเกรี้ยวไม่ยินยอม ทั้งยังได้ยินคนเหล่านั้นเอ่ยต่ออีกว่า...

"ท่านแม่ทัพใหญ่เวยหย่วนเป็นวีรบุรุษที่รู้โดยทั่วกัน เขานำทหารขับไล่ชาวหมาน* หลายครา ช่วยราษฎรให้รอดพ้นอันตราย ทำให้ชาวหมานไม่กล้ารังแกพวกเรา มีหรือจะคิดคดทรยศแผ่นดิน เห็นชัดว่าเป็นการยัดเยียดข้อหา!" วาจานี้เรียกเสียงฮือฮาจากคนอื่นๆ พากันร้องหาความยุติธรรม ทำให้อูเจียงเงี่ยหูฟังอย่างประหลาดใจ

"ท่านแม่ทัพใหญ่เวยหย่วนเป็นคนเที่ยงตรง เขากวดขันทหารอย่างเข้มงวด หลายครั้งที่นำทัพออกไปเสี่ยงอันตราย บุกทะลวงค่ายทหารข้าศึก จู่โจมจนชาวหมานพ่ายแพ้ย่อยยับ ในกองทัพแม้แต่ทหารชั้นผู้น้อยยังรู้ แม้ชายแดนอากาศหนาวเหน็บ แต่อาหารเสื้อผ้าและรายรับของแม่ทัพล้วนเหมือนกับทหารใต้บังคับบัญชาทั้งสิ้น"

---

* หมาน แปลว่าป่าเถื่อน โหดร้าย ชาวจีนใช้เป็นคำเรียกชนเผ่าในเชิงเหยียดหยาม โดยมากใช้สื่อถึงชนเผ่าทางใต้ของดินแดนภาคกลางบริเวณมณฑลเจ้อเจียง ซื่อชวน (เสฉวน) จงซิ่ง ฝูเจี้ยน (ฮกเกี้ยน) และก่วงตง (กวางตุ้ง) เป็นต้น

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 12 23/3/2563 BE 12:52

"กล่าวได้ถูกต้อง บุตรชายคนโตสกุลหนิวก็เป็นทหารในค่ายของท่านแม่ทัพใหญ่เวยหย่วน เขาเขียนจดหมายเล่าว่าเห็นท่านแม่ทัพฝึกยุทธ์กับเหล่าพี่น้องทุกวันด้วยตาตนเอง กินนอนด้วยกัน ทหารใต้บังคับบัญชาแต่ละคนต่างนับถือท่านแม่ทัพ มาบอกว่าคนเช่นนี้สมคบกับข้าศึกกบฏต่อแผ่นดิน ตีให้ตายข้าก็ไม่เชื่อ!"

ทุกคนต่างก็เห็นพ้องต้องกัน สีหน้าแม้จะโกรธแค้น ทว่ากล้าโกรธแต่ไม่กล้าออกปาก แท้จริงถ้อยคำเหล่านี้ล้วนพูดด้วยเสียงที่กดต่ำลง แต่อูเจียงหูตาเฉียบไว สามารถได้ยินคำพูดของพวกเขาทุกคำไม่มีตกหล่น

สาเหตุที่ผู้คนเหล่านี้คับแค้นใจ เป็นเพราะด้านหน้ามีกำลังคนกองหนึ่งกำลังคุมตัวนักโทษ และนักโทษผู้นี้ก็คือแม่ทัพใหญ่เวยหย่วนที่พวกเขาเอ่ยถึง

อูเจียงฉงนสงสัยยิ่ง นางปะปนเข้าไปในฝูงชนเพื่อดูว่าเกิดอะไรขึ้น

ทหารที่คุมตัวนักโทษมีประมาณยี่สิบนาย มีอาชาตัวหนึ่งถูกทหารล้อมหน้าหลังซ้ายขวาไว้แน่นหนา ไม่อนุญาตให้ผู้ใดก็ตามเข้าใกล้แม้แต่หนึ่งก้าว บนหลังอาชาตัวสูงใหญ่ตรงกลางนั้นมีบุรุษผู้หนึ่งนั่งอยู่สวมชุดรัดกุมหุ้มเกราะสีดำ ท่าทางเคร่งขรึม สองมือถูกคล้องด้วยตรวนเหล็กแต่ยังคงยืดตัวตรงนั่งบนหลังม้า แววตาไม่ว่อกแว่ก นัยน์ตาดำขลับดุจน้ำหมึกจับจ้องเบื้องหน้าอย่างตึงเครียด

ขณะที่เขาผ่านไปก็ยังมีผู้คนทนไม่ไหวจนร้องไห้ออกมา

อูเจียงมองประเมินอย่างประหลาดใจ รู้ว่าบุรุษผู้นี้คือแม่ทัพใหญ่เวยหย่วนที่ชาวบ้านกลุ่มนั้นเอ่ยถึงแน่แท้ คิ้วเรียวดุจกระบี่ของเขาคู่นั้นดำเข้ม จมูกสูงโด่ง เค้าโครงใบหน้าเย็นชาแข็งกร้าวดุจสลักด้วยมีด

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 13 23/3/2563 BE 12:52

บนตัวเขามีกลิ่นอายโหดเหี้ยมเย็นชาน่าคร้ามเกรง กอปรกับรัศมีกดดันคนที่เกิดจากการเข่นฆ่าในสนามรบ เข้าออกวายุคาวหยาดโลหิตมานานปีเช่นนั้น

นางไม่รู้ว่าบุรุษผู้นี้สมคบคิดกับข้าศึกกบฏต่อแผ่นดินจริงหรือไม่ รู้เพียงบรรดาหญิงสาวที่ร้องไห้เพื่อบุรุษผู้นี้มีไม่น้อยเลยจริงๆ

"ท่านแม่ทัพ..."

"ท่านแม่ทัพใหญ่เวยหย่วน..."

เหล่าหญิงสาวร่ำร้อง ท่านน้าท่านป้าร่ำไห้ ท่าทางปานดวงใจแตกสลายนั้น ช่างราวกับสามีของตนหรือบุตรชายถูกส่งไปตายอย่างแท้จริง

อูเจียงเมียงมองรอบทิศ ไม่ว่าท่านน้า ท่านป้า หรือว่าหญิงที่แต่งงานแล้ว สตรีแต่ละคนต่างมองเขาน้ำตารื้น ผ้าซับน้ำตาเปียกชื้นไปหลายผืน

ครั้นกลุ่มคนและม้าจากไปไกล อูเจียงก็หมุนตัวจากมา สำหรับนางความเป็นตายของแม่ทัพผู้นั้นใหญ่ไม่เท่าเรื่องทำเงินหมื่นตำลึงสูญหาย

นางลัดเลาะถนนเดินทะลุตรอกมาสามวัน เข้าออกโรงน้ำชา ร้านอาหาร บ่อนพนัน และหอคณิกา เดิมคิดสืบเสาะวิธีการทำเงินจากในนั้น ทว่าสิ่งที่ได้ยินมากที่สุดยังคงเป็นเรื่องราวของแม่ทัพใหญ่เวยหย่วน

แม่ทัพใหญ่เวยหย่วนเข้าสนามรบตั้งแต่อายุสิบเอ็ด อายุสิบห้าพาทหารสังหารทหารชาวหมานสามหมื่น อายุสิบเจ็ดนำทัพทหารและอาชาสามพันบุกค่ายข้าศึก โค่นผู้บังคับบัญชาสูงสุดของฝ่ายข้าศึก อายุสิบเก้านำทัพห้าหมื่นทำลายล้างทหารชาวหมานสิบหมื่นที่ด่านพยัคฆ์ซีเป่ย ตัดหัวผู้บัญชาการของศัตรูนับไม่ถ้วน ทำให้ทหารข้าศึกได้ยินชื่อก็ขวัญหนีดีฝ่อ ด้วยเหตุนี้จึงได้รับการขนานนามว่า 'แม่ทัพอสุรา' อายุยี่สิบเอ็ด

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 14 23/3/2563 BE 12:52

ถูกข้าหลวงตรวจการยื่นคำร้องโทษว่าสมคบกับข้าศึก ตรวจพบจดหมายโต้ตอบไปมาระหว่างเขาและชาวหมาน เขาโดนยกเลิกอำนาจทางทหาร มีราชโองการสั่งขังคุก คุมตัวกลับเมืองหลวง

ข้างต้นคือข่าวสารที่อูเจียงสืบความมาได้ นี่เป็นเพียงสังเขปเท่านั้น หลังจากที่เขาเข้าคุกข่าวเล่าลือมากมายเกี่ยวกับแม่ทัพใหญ่เวยหย่วนก็ยิ่งได้รับการสรรเสริญยกย่องในหมู่ราษฎร บ้างบอกว่าเขาแฝงตัวเข้าค่ายข้าศึกอย่างไร ใช้คนน้อยสู้คนมาก ทุ่มเทกำลังตัดหัวผู้บัญชาการฝ่ายตรงข้าม บ้างยังบอกว่าเขามีกำลังแขนที่น่าทึ่ง ยิงธนูครั้งเดียวสังหารได้ถึงสามคนเป็นต้น อูเจียงลำพังแค่ไปดื่มชาที่โรงน้ำชา เรื่องที่ผู้เล่าเล่าก็เป็นเรื่องราวว่าแม่ทัพใหญ่เวยหย่วนสังหารข้าศึกอย่างห้าวหาญได้อย่างไรเช่นกัน

นี่ยังไม่นับเป็นอะไร ที่ยอดเยี่ยมที่สุดคือขณะที่นางแอบฟังอยู่นอกหน้าต่างห้องหนึ่งในหอคณิกา นางได้พบช่องทางสร้างเงินสายหนึ่งเข้าโดยบังเอิญ แต่ช่องทางสร้างเงินนี้กลับเกี่ยวข้องกับแม่ทัพใหญ่เวยหย่วน

"ที่ปรึกษาหลิว คนที่พวกเราส่งให้แฝงตัวเข้าไปในคุกถูกจับกุมหมดแล้ว อยากช่วยท่านแม่ทัพยากเสียยิ่งกว่ายากโดยแท้"

"พวกเขาป้องกันรัดกุมแน่นหนา พวกเราส่งคนเข้าไปสอดแนมกี่ครั้งล้วนไม่เป็นผล ที่แจ้งก็ไม่ได้ ที่ลับก็ล้มเหลว นี่ควรทำเยี่ยงไรดีเล่า"

"จะปล่อยให้ท่านแม่ทัพโดนคุมตัวกลับเมืองหลวงไปเสียเช่นนี้ไม่ได้ เช่นนั้นมีเพียงตายสถานเดียวเป็นแน่"

บุรุษกลุ่มหนึ่งสนทนาลับอยู่ภายในห้อง ข้างกายไร้หญิงสาวปรนนิบัติ คนกลุ่มใหญ่วิเคราะห์หารือวิธีช่วยแม่ทัพกันเอ็ดอึงฟังไม่ได้ศัพท์ พวกเขา

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 15 23/3/2563 BE 12:52

สวมชุดผ้าหยาบของชาวบ้าน ทว่าแต่ละคนรูปร่างสูงใหญ่กำยำ ห้าวหาญแข็งแกร่ง อูเจียงฟังเนื้อหาจึงรู้ว่าพวกเขาเป็นผู้ใต้บังคับบัญชาของแม่ทัพใหญ่เวยหย่วน ขณะที่หนึ่งในนั้นคือบุรุษที่ถูกเรียกว่าที่ปรึกษาหลิวสวมชุดคลุมยาวสีคราม รูปร่างค่อนข้างสูงโปร่ง หน้าตาก็ติดจะสุภาพเรียบร้อย มือขวาจับด้ามพัดหยกเล่มหนึ่ง เคาะเบาๆ บนฝ่ามือซ้าย สีหน้าครุ่นคิดอย่างเคร่งขรึม

"เรื่องมาถึงบัดนี้..." หลิวหงเมื่อฟังความเห็นของทุกคนจบ ในที่สุดก็เอ่ยปาก "ทำได้เพียงหาทางช่วยเหลือท่านแม่ทัพแหกคุก"

คนอื่นได้ฟังก็พากันส่ายหน้าอีก

"คราแรกพวกเราก็โน้มน้าวท่านแม่ทัพไม่ให้คืนอำนาจทางทหาร แต่ท่านแม่ทัพไม่ฟัง สมัครใจโดนจับโดยไม่สู้ ยามนี้บอกให้ท่านแม่ทัพหนีเขามีหรือจะฟังคำทัดทาน"

"จริงด้วย หากท่านแม่ทัพต้องการหนีจริง ทหารเมืองหลวงธรรมดาสองสามนายไหนเลยจะควบคุมท่านแม่ทัพได้"

หลิวหงเอ่ยอย่างสุขุมเยือกเย็น "ทุกท่านมิต้องรีบร้อน ยามนั้นที่ท่านแม่ทัพสมัครใจถูกคุมตัว เพียงเพื่อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของตน แต่ตอนนี้ข้าได้ข่าวว่ามีคนต้องการฉวยโอกาสลอบโจมตีระหว่างทางคุมตัวกลับเมืองหลวง ย่อมไม่เป็นการดีต่อท่านแม่ทัพแน่ หากส่งข่าวนี้เข้าไปในคุก เชื่อว่าท่านแม่ทัพจะต้องเปลี่ยนใจ"

พอกล่าววาจานี้ออกไป ทุกคนก็ถกเถียงกันอีกระลอกหนึ่ง หากมีคนคิดฉวยโอกาส ย่อมไม่เป็นการดีต่อท่านแม่ทัพ พวกเขาผู้ใต้บังคับบัญชาผู้จงรักภักดีกลุ่มนี้ไม่มีทางนิ่งดูดายเป็นอันขาด

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 16 23/3/2563 BE 12:52

พวกเขาเป็นชาวยุทธ์ ชอบลงมือทำเรื่องใหญ่โดยตรง ทุกคนล้วนเสนอให้ชิงตัวนักโทษเสียเลย แต่หลิวหงกลับมีความเห็นที่แตกต่าง

"พวกเจ้าลองคิดดู ขบวนรถที่คุมตัวท่านแม่ทัพรอบทั้งสี่ทิศล้วนจัดการคุ้มกันแน่นหนา พวกเราส่งคนไปก็โดนจับทั้งสิ้น เห็นชัดว่าพวกเขามีการป้องกันแต่แรก อีกทั้งคาดการณ์ได้ว่าพวกเราคิดที่จะชิงตัวนักโทษออกมา หากพวกเรากระทำเช่นนั้นจริง สิ่งที่รอคอยพวกเราก็คือกับดัก ฝ่ายตรงข้ามหาใช่ตัวโง่งมไม่ ในเมื่อพวกเขาใส่ความว่าท่านแม่ทัพสมคบคิดกับข้าศึก มีหรือจะปล่อยท่านแม่ทัพไปโดยง่ายดายเช่นนี้"

"เช่นนั้นควรทำเช่นไรดี จะให้พวกเราเบิกตามองท่านแม่ทัพถูกคุมตัวกลับเมืองหลวงเสียเช่นนี้หรือ"

หลิวหงยังคงเอ่ยประโยคเดิม "ดังนั้นข้าจึงพูดว่าพวกเราจำต้องหาทางส่งข่าวเข้าคุกให้ท่านแม่ทัพรู้สถานการณ์ ข้าเชื่อว่าหลังจากท่านแม่ทัพรู้เรื่อง ตราบใดที่เขายินยอม การหลบหนีก็มิใช่ปัญหา และสิ่งที่พวกเราควรทำก็คือรอประสานงานอยู่ด้านนอก"

ทั้งหมดได้ฟังแล้วรู้สึกว่ามีเหตุผลจึงเห็นด้วย เพียงแต่จะส่งผู้ใดไปเล่า คนที่ส่งไปก่อนหน้านี้ล้วนกลับมาไม่ได้ ดังนั้นภารกิจแฝงตัวเข้าคุกนี้จึงเรียกได้ว่ามีโอกาสตายเก้าส่วน มีโอกาสรอดแค่หนึ่งส่วน

พวกเขาเป็นจอมยุทธ์ผู้ไม่กลัวความตายทั้งสิ้น ขณะที่คนทั้งกลุ่มกำลังแย่งกันอาสารับภารกิจนี้อย่างกระตือรือร้นไม่เกี่ยงงอน หลิวหงกลับส่ายหน้า สีหน้าจริงจัง "พวกเจ้าไม่ต้องแย่งกันแล้ว ข้าไม่มีทางให้พวกเจ้าคนใดคนหนึ่งไปตาย ภายใต้การตกรางวัลอย่างงาม จำต้องมีผู้กล้า ข้าตัดสินใจออกเงินหนึ่งพันตำลึง มองหายอดฝีมือกระทำการนี้

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 17 23/3/2563 BE 12:52

ให้สำเร็จ"

หลิวหงพูดยังไม่ทันขาดคำ และในขณะที่ทุกคนยังไม่ทันอ้าปากแสดงความคิดเห็นก็มีคนสอดรับก่อนแล้ว

"ข้าเห็นด้วย"

เสียงแผ่วเบาของหญิงสาวดังขึ้นโดยไร้ที่มา ทำให้บุรุษในห้องทั้งหมดตะลึงงัน ก่อนพากันชักดาบออกจากฝัก จ่อไปยังหญิงสาวที่จู่ๆ ก็โผล่ออกมา แต่ละคนสายตาเหี้ยมเกรียม

อูเจียงมองข้ามปลายดาบที่จ่อมายังตนเอง บนใบหน้านางปิดไว้ด้วยผ้า เผยดวงตาคู่หนึ่งจ้องตรงไปที่หลิวหง

"ภารกิจนี้ข้ารับแล้ว" นางกล่าว

หลิวหงอึ้งไปชั่วขณะ ก่อนถามอย่างสงสัย "เจ้าเป็นใคร"

"ข้าคือยอดฝีมือ" นางตอบอย่างสงบนิ่งยิ่งนัก ทว่าคนอื่นเมื่อได้ยินวาจาอวดเบ่งโดยไม่ละอายนี้กลับหัวเราะอย่างอดไม่ได้

"พวกเจ้าได้ยินหรือไม่ นางกลับเรียกขานตนเองว่ายอดฝีมือ เฮอะ!" รองแม่ทัพจงจั่วหัวเราะอย่างดูแคลน น้ำเสียงเจือแววเย้ยหยัน พวกเขาล้วนเป็นผู้เคยออกศึกเข้าสู่สมรภูมิรบ ใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางฝนดาบหอกธนูเข่นฆ่าศัตรูและผ่านสนามรบมาไม่รู้กี่หน กระนั้นหญิงสาวบอบบางที่ปรากฏกายกะทันหันผู้นี้กลับพูดว่าตนเป็นยอดฝีมือ เห็นว่าพวกเขาไม่เคยผ่านโลกหรือไร

"แม่นาง เจ้าอาศัยสิ่งใดบอกว่าตนเองเป็นยอดฝีมือ" รองแม่ทัพอีกคน...เกาอู๋เยี่ยนสีหน้าเย็นชา เขาเอาแขนกอดอก ไต่ถามด้วยท่าทีหยิ่งยโส

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 18 23/3/2563 BE 12:52

อูเจียงเอ่ยอย่างเรียบเฉย "อาศัยที่ข้าฟังอยู่ข้างๆ ครึ่งค่อนวัน แต่พวกท่านไม่มีผู้ใดรู้ตัวเลยสักคน"

บรรยากาศหนักอึ้งขึ้นมาโดยฉับพลัน บรรดาบุรุษเก็บรอยยิ้มบนใบหน้า ไม่มีผู้ใดสามารถโต้แย้งได้ เป็นเพราะนางพูดเรื่องจริง หากนางไม่ปรากฏกายขึ้นมา จนกระทั่งตอนนี้พวกเขาก็ยังคงไม่พบการมีอยู่ของนาง อดมองพิจารณานางใหม่ไม่ได้

ทว่ามีคนไม่ติดกับลูกไม้นี้ของนาง หลู่ขุยสืบเท้ามาข้างหน้าก้าวหนึ่ง เขาสูงถึงเจ็ดฉื่อ* เป็นคนที่สูงที่สุดในบรรดาคนทั้งหมด ใบหน้าสี่เหลี่ยมยังมีรอยแผลเป็น ตาชั้นเดียวคู่นั้นชี้ขึ้น ยามปราดมองประหนึ่งผีร้ายขึงตาใส่ผู้คน

เขาชายตามองนางอย่างผู้ที่อยู่เหนือกว่า "ปากพูดไร้หลักฐาน มิสู้ลงมือให้เห็นความสามารถที่แท้จริง หากเจ้าสามารถชนะข้าได้ พวกเราค่อยไตร่ตรองอีกครั้ง มิเช่นนั้น..." แววตาของหลู่ขุยขู่เตือนอย่างอันตราย "วันนี้เจ้าก็อย่าคิดที่จะมีชีวิตออกไป"

อูเจียงเงยหน้ามองเขา ขานออกไปคำหนึ่งโดยปราศจากความลังเล "ได้"

เมื่อนางตอบรับ คนอื่นจึงถอยออกไปก้าวหนึ่งอย่างรู้กันทันที แหวกพื้นที่ตรงกลางออก พร้อมกับยึดครองห้องทั้งสี่ด้าน เฝ้าทางออกทั้งหมดอย่างชาญฉลาด อุดกั้นทางรอดของนางโดยสมบูรณ์

อูเจียงกวาดตามองรอบด้าน มองทุกสิ่งทุกอย่างไว้ในส่วนลึกของดวงตา ส่วนฝ่ายตรงข้ามม้วนแขนเสื้อขึ้น กระดูกข้อมือลั่นดังกร๊อบแกร๊บ

* ฉื่อ (เชียะ) เป็นหน่วยวัดความยาวของจีนสมัยโบราณเทียบระยะประมาณ 10 นิ้ว หรือหนึ่งส่วนสามเมตร ปัจจุบันยังใช้คำนี้ในความหมายว่า 'ฟุต'

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 19 23/3/2563 BE 12:52

กล้ามเนื้อบนท่อนแขนขยายแน่น แต่ต่อให้อานุภาพของเขาน่าตื่นตะลึงเพียงใด นางก็ยังคงนิ่งไม่ไหวติงดั่งภูผา เพียงจ้องฝ่ายตรงข้ามด้วยดวงตาเย็นชาคู่หนึ่ง

หลู่ขุยตวาดกร้าวเสียงดัง หนึ่งหมัดเหวี่ยงไปหาใบหน้านาง อูเจียงลดกายลงต่ำในทันใด หลบกำปั้นของฝ่ายตรงข้าม ตามด้วยอีกฝ่ายเตะกวาดมาทางช่วงล่างของนาง นางกระโดดขึ้นมาทันที หลบหลีกได้ทันเวลา สุดท้ายฝ่ายตรงข้ามหมุนตัวรวดเร็วซัดหมัดคู่ออกมา จู่โจมทั้งช่วงบนและช่วงล่างของนางพร้อมกัน นางพลันหมุนตัวเฉียดผ่านช่วงเอวหลู่ขุยไปยังด้านหลังเขา

การเคลื่อนไหวติดต่อกันเป็นพรวนนี้คล่องแคล่วว่องไว แลคล้ายเป็นการหลบหลีกอย่างง่าย แต่ฝีไม้ลายมือภายในกลับไม่ง่ายดาย เกาอู๋เยี่ยนกับจงจั่วที่อยู่ด้านข้างเห็นแล้วอดอึ้งไม่ได้ ขณะที่หลิวหงยิ่งเลิกหัวคิ้วขึ้น

หลู่ขุยยิ่งสู้ยิ่งมีน้ำโห หญิงสาวผู้นี้ไหลลื่นยิ่งนัก เขาจับอย่างไรก็จับไม่ได้ แต่อีกฝ่ายกลับรู้จักหลบหลีกเพียงอย่างเดียว เขาก่นด่าอย่างหมดความอดทน "เจ้าจะสู้หรือไม่กันแน่ อย่าบอกข้านะว่าที่เจ้าชำนาญที่สุดก็คือการหนีน่ะ!"

อูเจียงไม่ตอบ เพียงหลบหลีกต่อ ร่างนางลอยสลับไปมา วรยุทธ์ลึกลับพิสดาร ทุกคนมองออกถึงจุดแข็งแกร่งของนาง มีเพียงหลู่ขุยที่ประมือกับนางที่ยังคงมองคู่ต่อสู้ของตนไม่ออก

"พอแล้ว" สุดท้ายยังคงเป็นที่ปรึกษาหลิวที่เอ่ยปากยุติการประลองยุทธ์คราวนี้

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 20 23/3/2563 BE 12:52

เมื่อเขาเอ่ยคำ ทั้งสองก็หยุดมือโดยพลัน หลู่ขุยแค่นเสียงเฮอะสองหนด้วยสีหน้า 'ถือเสียว่าเป็นโชคดีของเจ้า' ขณะที่อูเจียงกลับไม่สนใจแววดูแคลนในสายตาของหลู่ขุย หันมองไปทางหลิวหงเพื่อรอคำตอบของเขา

"แม่นางเป็นยอดฝีมืออย่างแท้จริง" หลิวหงเอ่ยชมเชย

หลู่ขุยที่อยู่ด้านข้างถลึงตาโตสองข้างอย่างตะลึงลาน ชี้หน้านางพลางกล่าวดูหมิ่น "นางเป็นยอดฝีมือเช่นนั้นหรือ ที่ปรึกษาหลิว ท่านไม่ได้เข้าใจผิดไปกระมัง"

จงจั่วเดินเข้าไปตบไหล่เขา ส่ายหน้าถอนใจพลางกล่าว "พี่น้องเมื่อครู่เจ้าตายไปสามครั้งแล้ว"

หลู่ขุยยิ่งไม่ยินยอม "เจ้าพูดเลอะเทอะอันใด!"

"พี่น้อง เจ้าดูว่าในมือนางถืออะไรอยู่"

หลู่ขุยจึงตั้งใจเหลือบดู พบว่านางถือปิ่นไม้อันหนึ่ง เหอเปา* ใบหนึ่งและหยกชิ้นหนึ่ง ของสามอย่างนี้เป็นของติดตัวเขาทั้งสิ้น

หลู่ขุยรีบร้อนลูบคลำเนื้อตัวอย่างตกตะลึง ปิ่นไม้บนหัวขาดไปอันหนึ่ง หยกที่คอน้อยไปชิ้นหนึ่ง และเหอเปาที่เอวหายไปใบหนึ่งจริงๆ ซ้ำเหอเปาใบนี้ยังเป็นใบที่ภรรยาทำให้เขา

คราวนี้หลู่ขุยมีแววตกตะลึงไปทั้งหน้าจนเอื้อนเอ่ยคำใดไม่ออก กระทั่งฝ่ายตรงข้ามหยิบของตนไปเมื่อใด เขาก็จับสังเกตไม่ได้ นี่แสดงว่าเมื่อครู่ระหว่างประมือกัน ฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสฆ่าเขาถึงสามครั้ง แบ่งเป็นส่วนหัว ส่วนคอ และส่วนท้อง นี่ก็คือความหมายที่จงจั่วบอกว่าเขา

* เหอเปา คือกระเป๋าพกติดตัวใบเล็กสำหรับใส่เศษสตางค์หรือของจุกจิก มักปักรูปสัตว์หรือตัวอักษรที่มีความหมายเป็นมงคล

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 21 23/3/2563 BE 12:52

ตายไปแล้วสามครั้ง

คนทั้งหมดไม่กล้าดูเบาหญิงสาวตรงหน้าอีก เวลาเดียวกันก็รู้สึกฉงนสงสัยในฐานะของนาง

หลิวหงประสานมือกล่าว "ขอเรียนถามชื่อเสียงเรียงนามของแม่นางและมาจากสำนักใด"

อูเจียงตอบ "ข้าไร้ชื่อไร้สำนัก เรียกข้าว่าพี่ใหญ่เจียงก็พอแล้ว"

พี่ใหญ่เจียง? คำพูดดูโอ้อวดไม่เบา ยังกล้าให้ทุกคนเรียกนางว่าพี่ใหญ่อีก หญิงผู้นี้แลดูอ่อนวัยอย่างมาก ไม่มีทางอายุมากกว่ายี่สิบปีแน่

เกาอู๋เยี่ยนแค่นเสียงเย็น "เจ้าไม่ยอมบอกกล่าวนามแท้จริง ทั้งยังปิดบังใบหน้า เห็นชัดว่ามีเจตนาไม่บริสุทธิ์"

อูเจียงมองเกาอู๋เยี่ยน "ข้าไม่บอกชื่อเสียงเรียงนามเพราะฐานะต่ำต้อย ปิดหน้าเพราะอัปลักษณ์เกินไป"

นางเปิดเผยไม่ถือสา กลับพาให้คนทั้งหมดตะลึงงันอีกครั้ง เงียบกริบไปชั่วขณะ

บนโลกนี้มีคนโอ้อวดตนเองมากยิ่ง ทว่าแม่นางที่สามารถยอมรับอย่างโจ่งแจ้งเปิดเผยว่าตนเองหน้าตาอัปลักษณ์ถึงเพียงนี้ยังพบได้ไม่บ่อยนัก กระทั่งเกาอู๋เยี่ยนที่เป็นที่รู้กันว่าพูดจาไร้คุณธรรมน้ำมิตรมาแต่ไหนแต่ไรยังสะอึกจนพูดไม่ออกชั่วขณะ

หลิวหงกระแอมทีหนึ่ง "แม่นาง...เจียง ฝีมือของเจ้าล้ำเลิศยิ่งนัก แต่เรื่องของท่านแม่ทัพเป็นเรื่องใหญ่ พวกเรากับเจ้าไม่รู้จักกัน หากไม่เปิดเผยจริงใจต่อกัน ก็ต้องขออภัยที่ข้ามิอาจฝากฝังเรื่องนี้กับเจ้าได้"

อูเจียงเอ่ย "หากต้องการให้ข้าแสดงโฉมหน้าที่แท้จริง ต้องเพิ่มเงิน

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 22 23/3/2563 BE 12:52

รวมทั้งหมดสองพันตำลึง"

คนทั้งหมดถลึงตาโตอีกครั้ง หลู่ขุยตะคอก "เจ้า...นี่เป็นการชิงเงินนี่! ดูหน้าก็เพิ่มหนึ่งพันตำลึง เจ้าเห็นตนเองเป็นยอดบุปผาหอโคมเขียวหรือไร"

วาจานี้ทารุณกรรมคนอย่างแท้จริง จงจั่วมุ่นคิ้ว อยากต่อว่าเขาสักสองสามประโยค ไหนเลยจะคาดคิดว่าหญิงผู้นั้นกลับไม่ใส่ใจแม้สักนิด

"หมีดำยักษ์ เจ้าผิดแล้ว ยอดบุปผาหอโคมเขียวต้องมีราคาสูงกว่านี้ ดูท่าเจ้าคงไม่มีโอกาสไปหอโคมเขียวเลย"

จงจั่วกลั้นไม่อยู่ขำพรืดออกมา ส่วนเกาอู๋เยี่ยนเลิกคิ้ว คนอื่นก็หัวเราะตัวสั่นเทิ้มเช่นกัน เพราะหญิงผู้นี้กล่าวถูกต้องเรื่องหนึ่ง หลู่ขุยไม่มีโอกาสเข้าหอโคมเขียวจริงๆ เพียงเพราะที่บ้านมีสิงโตเหอตง* ร้ายกาจตัวหนึ่ง ควบคุมเข้มงวด อีกทั้งหลู่ขุยยังรูปร่างทั้งสูงทั้งดำและบึกบึน ประกอบกับโครงหน้าเหลี่ยมและหนวดเฟิ้ม เหมือนเป็นหมีดำตัวโตมากจริงๆ

หนก่อนคนที่ด่าเขาว่าเป็นหมีดำยักษ์ถูกเขาซ้อมจนเป็นคนพิการไปแล้ว

หลู่ขุยหน้าดำทะมึน "หญิงหน้าเหม็น เจ้าเรียกข้าว่าอะไร!"

อูเจียงเอ่ย "ที่บ้านเกิดข้า หมีเป็นสัตว์ศักดิ์สิทธิ์ ได้รับการเคารพยกย่องจากผู้คน โดยเฉพาะหมีสีดำ ข้าเห็นว่าเจ้ารูปร่างสูงใหญ่แข็งแรง มีรูปโฉมหล่อเหลา เป็นวีรบุรุษ ควรค่าแก่คำเรียกนี้ หมีดำยักษ์"

---

* สิงโตเหอตง มีที่มาจากซูตงพัว ปราชญ์ในสมัยซ่ง มีเพื่อนรักชื่อเฉินจี้ฉาง ซึ่งเป็นคนที่มีศรัทธาในพระพุทธศาสนา ภรรยาของเฉินจี้ฉางคือนางหลิ่ว เป็นชาวเหอตง มีนิสัยดุร้ายชอบดุด่าสามี ซูตงพัวจึงแต่งโคลงล้อเพื่อนว่า 'พอได้ยินเสียงสิงโตเหอตงก็หัวหด' ที่เปรียบเป็นสิงโตเพราะคนในสมัยนั้นเปรียบเสียงสวดมนต์ว่ามีอำนาจบารมีดุจดังเสียงสิงโต ต่อมาผู้คนจึงใช้คำนี้เรียกหญิงดุร้ายที่ชอบดุด่าสามีหรือผู้หญิงที่ชอบส่งเสียงดัง

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 23 23/3/2563 BE 12:52

คนทั้งหลายเงียบสนิทอีกครั้ง คำพูดของหญิงผู้นี้ทำให้ชะงักค้าง และที่ยิ่งพาให้พวกเขาตะลึงงันก็คือหลู่ขุยที่เดิมนึกว่าจะโกรธเกรี้ยว ยามนี้กลับคลี่ยิ้มอย่างผิดธรรมดา

"หึ...มิกล้ารับว่าเป็นวีรบุรุษ ข้านั้นก็แค่กินมากกว่าผู้อื่นเล็กน้อย สูงหน่อยก็เท่านั้น"

อูเจียงขมวดคิ้ว "ท่านเห็นว่าหมีดำบ้านเกิดข้าไม่ดีอย่างนั้นหรือ ท่านดูถูกหมีดำบ้านข้าหรือ"

หลู่ขุยรีบโต้แย้ง "หามิได้อย่างแน่นอน" เขาขบคิดดูพลางกัดฟันเอ่ย "ก็ได้ หมีดำยักษ์ก็หมีดำยักษ์"

จริงหรือเท็จเนี่ย?

ทุกคนได้ยินพลันเบิกตากว้างพูดไม่ออก เมื่อครู่หลู่ขุยที่ยังมีท่าทางเหมือนจะต่อยคน บัดนี้กลับขัดเขินเล็กน้อยที่ถูกเรียกว่าหมีดำยักษ์ ถึงขั้นเม้มปากข่มกลั้นสีหน้ายินดี

จงจั่วเดินมายังข้างกายหลิวหง เอ่ยเสียงเบา "ที่ปรึกษา ท่านว่าหญิงผู้นี้เป็นเช่นไร"

หลิวหงนิ่งคิดครู่หนึ่ง ก่อนยิ้มน้อยๆ พลางเอ่ย "แม่นางเจียง สองพันตำลึงแพงเกินไป ข้าให้ได้เพียงหนึ่งพันตำลึง"

อูเจียงต่อราคาทันควัน "พันแปดร้อยตำลึง"

"พันตำลึง"

"พันห้าร้อยตำลึง"

"พันตำลึง"

"พันสามร้อยตำลึง"

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 24 23/3/2563 BE 12:52

"พันตำลึง"

สายตาของคนทั้งหมดมองไปยังทั้งสองที่ต่อราคากันสลับซ้ายขวาไปมา สุดท้ายอูเจียงจึงถลึงตามองหลิวหง ส่วนหลิวหงก็มองหน้านางตรงๆ โดยไม่ละสายตา ทั้งสองคนประชันสายตากันเนิ่นนาน ภายในห้องที่เงียบสนิทจนเข็มตกยังแทบได้ยินเสียงนั้น ในที่สุดอูเจียงก็เอ่ยเสียงเย็น "ตกลง!"

บุรุษผู้นี้เจ้าเล่ห์นัก เขามองออกว่านางร้อนใจต้องการเงิน เป็นนางที่เสียแผน ดูเบาเขาเกินไป

หลิวหงประสานมือด้วยรอยยิ้มพรายบนใบหน้า "เช่นนี้ก็ดียิ่ง ขอแม่นางโปรดแสดงโฉมหน้าที่แท้จริง"

อูเจียงไม่ร่ำไรอีก นางถอดผ้าบนใบหน้าออกในทันที เมื่อนางเผยโฉมหน้าของตนเองแล้ว ทั้งห้องก็เงียบลงไปอีกครั้ง ถึงขั้นมีคนสูดหายใจเฮือก

โฉมหน้าของนางไม่อาจใช้คำว่าอัปลักษณ์มาบรรยาย แต่ต้องเรียกว่าอุบาทว์ เพราะบนใบหน้านางมีปานรูปหนูเป็นแถบใหญ่ และปานน่าเกลียดนี้กินพื้นที่เกินครึ่งของใบหน้าเลยทีเดียว พาให้ใบหน้าของนางดูน่าเกลียดน่ากลัว หากมิใช่เพราะบุรุษเหล่านี้เคยผ่านโลกมาอย่างโชกโชน เกรงว่าคงได้ร้องตระหนกเสียงหลงเพราะหน้าตาอันน่าสะพรึงนี้ของนาง

อูเจียงกวาดตามองทุกคนแวบหนึ่ง สุดท้ายจึงมองไปทางหลิวหง "ว่าอย่างไร"

หลิวหงที่มีสีหน้าตกตะลึงในทีแรกก็คืนกลับมาเป็นปกติอย่างรวดเร็วยิ่ง ในดวงตาไม่มีแววดูหมิ่นแม้แต่น้อย ก่อนหยิบตั๋วเงินจากในถุงเงินออกมา

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 25 23/3/2563 BE 12:52

"นี่คือห้าร้อยตำลึง หลังจากเสร็จเรื่องค่อยให้อีกห้าร้อยตำลึง"

อูเจียงเดินไปรับเงินห้าร้อยตำลึงอย่างไม่เกรงใจแล้วถามขึ้น "ว่ามาต้องการให้ข้าเอาข่าวอะไรเข้าคุกไปให้ท่านแม่ทัพ"

หลิวหงไม่รั้งรออีก เชิญนางให้นั่งลงรอสักครู่ในทันใด เขาให้คนไปเตรียมสี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ* มาให้เรียบร้อย เขียนจดหมายฉบับหนึ่งอย่างรวดเร็ว แล้วมอบจดหมายพร้อมด้วยกล่องใบหนึ่งแก่นาง ทั้งกำชับว่า "เข้าไปในห้องนักโทษที่จุดพักม้า มอบของให้ท่านแม่ทัพก็พอแล้ว"

"รับทราบ" อูเจียงเก็บของเสร็จก็หมุนตัวจะจากไป

"ช้าก่อน"

อูเจียงหันหน้ากลับไปมองเขา "ยังมีเรื่องใด"

"แม่นางคิดแฝงตัวเข้าไปในคุกอย่างไร"

"ข้าย่อมมีวิธีการของข้า" กล่าวจบก็จากไปโดยไม่แม้แต่เหลียวหลัง

ครั้นนางจากไปแล้ว เกาอู๋เยี่ยนมีสีหน้าครุ่นคิดก็มุ่นหัวคิ้วพลางไต่ถามหลิวหง "ท่านเชื่อหญิงผู้นั้นหรือ"

หลิวหงเอ่ย "เจ้าก็เห็นฝีมือของนางแล้ว หากสำเร็จย่อมเป็นประโยชน์กับพวกเรา หากนางล้มเหลว พวกเราก็ไม่เสียประโยชน์ ยิ่งกว่านั้นนางต้องการเงิน นี่มีประโยชน์และไร้ผลเสียกับพวกเรา"

คนอื่นพากันเห็นด้วย มีเพียงเกาอู๋เยี่ยนที่ยังขมวดคิ้วนิ่งคิด

จงจั่วเดินมายังข้างกายเขา ตบไหล่เขาแล้วถาม "เป็นอะไร สงสัยเรื่องใดหรือ"

เกาอู๋เยี่ยนมองไปทางจงจั่ว ถามข้อสงสัยที่ค้างคาใจ "ข้ารู้สึกว่า

* สี่สิ่งล้ำค่าในห้องหนังสือ ตามค่านิยมของชาวจีนสมัยโบราณหมายถึงอุปกรณ์สำคัญสี่อย่างในห้องหนังสือ ได้แก่ พู่กัน หมึก กระดาษ แท่นฝนหมึก

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 26 23/3/2563 BE 12:52

เหมือนเคยเห็นนางที่ใด แต่นึกไม่ออกชั่วขณะ"

จงจั่วเอ่ยกลั้วหัวเราะ "เจ้าเคยเห็นนางเช่นนั้นหรือ ไม่กระมัง หากเจ้าเคยเห็นนางจริง รูปโฉมเช่นนั้นก็ยากที่จะทำให้คนลืมเลือนกระมัง" หาใช่เขาปากเสีย แต่บนโลกใบนี้มีหญิงสองประเภทที่จะทำให้บุรุษพบเห็นแล้วยากลืมเลือน หนึ่งคืองดงามเหนือบรรยาย สองคืออัปลักษณ์จนโดดเด่นเกินไป และหญิงแซ่เจียงผู้นี้ประจวบเหมาะเป็นแบบหลัง

เกาอู๋เยี่ยนรู้สึกว่าถ้อยคำนี้มีเหตุผล "นี่กลับถูกต้อง อาจเป็นเพราะข้าจำผิดไป"

พวกเขาสองสามคนหารือลับเรื่องการช่วยเหลือท่านแม่ทัพต่อ หากหญิงแซ่เจียงผู้นั้นแฝงตัวเข้าไปในคุกได้อย่างราบรื่นก็ดี หากโชคไม่ดีพลาดพลั้ง พวกเขาจำต้องมีแผนการช่วยเหลือสำรองไว้จึงจะได้

ไหนเลยจะคาดคิด วันถัดมาพวกเขาได้รับข่าวใหม่ข่าวหนึ่ง... นางปีศาจราคะที่ทางการประกาศจับมาแสนนานได้ติดกับถูกจับขังคุก เมื่อพวกเขาเห็นภาพวาดในประกาศจับของนางปีศาจราคะผู้นั้น ทุกคนล้วนตื่นตะลึงสุดขีด

ในที่สุดเกาอู๋เยี่ยนก็นึกออกว่าตนเองเคยเห็นหญิงผู้นั้นจากที่ใด ปานรูปหนูบนใบหน้าของนางปีศาจราคะในภาพวาดประกาศจับนั้น หาใช่เหมือนกับปานรูปหนูบนหน้าหญิงผู้นั้นเป็นพิมพ์เดียวกันหรอกหรือ

พวกเขามองหน้ากันไปมา ล้วนมองเห็นแววกังวลบนใบหน้าอีกฝ่าย... นี่พวกเขาส่งคนเช่นนี้ไปช่วยท่านแม่ทัพ หรือว่าส่งท่านแม่ทัพไปเข้าปากเสือกันแน่

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 27 23/3/2563 BE 12:52

2

ท่ามกลางราตรีมืดมิด แสงเทียนในคุกที่จุดพักม้ากะพริบวูบไหว ผู้คุมนักโทษสามคนอยู่ในมุมเอาหัวชนหัว หูชิดหู กำลังกดเสียงต่ำกระซิบกระซาบกัน

"เจ้านั่นทำได้อย่างไรกัน หลายสิบวันไม่กินไม่ดื่ม เปลี่ยนเป็นผู้อื่นคงทนไม่ไหวตั้งนานแล้ว"

"อย่าลืมเสีย คนเขาคือแม่ทัพใหญ่เวยหย่วน ออกศึกในพื้นที่ทุรกันดารหนาวเหน็บนั้นยังทนได้ นามเกรียงไกรที่คนเรียกกันว่าอสุรามิได้มีไว้หลอกเด็กนะ"

"เป็นแม่ทัพใหญ่เวยหย่วนแล้วมีประโยชน์อะไร เป็นอสุราแล้วอย่างไร สุดท้ายยังมิใช่เพราะประโยคเดียวของฝ่าบาทต้องกลายเป็นนักโทษในอาณัติหรอกหรือ"

"เขาไม่กินไม่ดื่ม ต้องรู้ว่าพวกเราวางยาในอาหารเป็นแน่..."

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 28 23/3/2563 BE 12:52

ทั้งสามคนนิ่งเงียบ ก่อนเหลียวหลังไปมองห้องคุมขังที่อยู่ด้านในสุดอย่างระแวงระวัง เห็นเพียงแม่ทัพใหญ่เวยหย่วนนั่งขัดสมาธิอยู่กลางห้องคุมขัง ผมยาวของเขาแผ่สยาย หนวดเคราทั่วแก้ม ต่อให้สวมชุดนักโทษ แผ่นหลังล่ำสันก็ยังคงยืดสูงประหนึ่งภูผา ดูสง่าผ่าเผยเย็นชาเฉียบคม คล้ายไม่มีความอิดโรยอย่างอเนจอนาถจากการติดคุกแม้แต่น้อย ต่อให้แขนขาทั้งสี่ถูกล่ามโซ่ตรวนก็ยังคงมีกลิ่นอายคุกคามคน

แม้พวกเขาอยู่ห่างกันไกลเพียงนี้ แต่ยังคงสัมผัสได้ถึงรังสีน่าพรั่นพรึงที่แผ่ออกมาจากส่วนลึกที่สุดของคุกใต้ดิน

สามารถได้รับนาม 'อสุรา' มา หาใช่ไม่มีเหตุผล

ผู้คุมนักโทษหนึ่งในนั้นลดเสียงต่ำลงอีก "ไม่มีทางเลือก ท่านใต้เท้าสั่งการไว้ หากก่อนกลับเมืองหลวงทำให้เขาตายไม่ได้ ถึงตอนนั้นคนที่ตายก็คือพวกเรา"

ทั้งสามคนนิ่งเงียบไประลอกหนึ่ง นี่ก็คือความโศกเศร้าในฐานะหมากตัวหนึ่ง พวกเขาเป็นเพียงทหารชั้นผู้น้อยคุมคุกใต้ดินที่จุดพักม้า แม้ไร้ความแค้นต่อแม่ทัพ แต่เพื่อปกป้องตนเอง จำต้องตัดใจวางยาแม่ทัพผู้นี้ให้ตายจงได้

"ข้าไม่เชื่อว่าเขาจะไม่กินไม่ดื่มไปตลอดได้จริงๆ" ประตูคุกเปิดออกกะทันหันขัดบทสนทนา จู่ๆ ก็มีลมเย็นเยือกพัดมา แสงเทียนไหววูบประเดี๋ยวสว่างประเดี๋ยวมืด กระทั่งเงาของทุกคนยังเจือแววแปลกพิกลขึ้นหลายส่วน ชวนให้ทั้งสามคนหวาดหวั่น พากันชูดาบกระโดดขึ้นยืน

หม่าเทาชายตามองพวกเขาอย่างเย็นชาพลางตำหนิขึ้น "ดูพวกเจ้าเสียขวัญสิ ขายหน้ากันหรือไม่!"

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 29 23/3/2563 BE 12:52

"ใต้เท้าหม่า" ทั้งสามคนรีบร้อนเก็บดาบ พลันประสานมือคารวะ

หม่าเทาคือใต้เท้าจากกรมอาญา ได้รับบัญชาให้นำทหารกองหนึ่งรับหน้าที่คุมตัวนักโทษ

เขามองทั้งสามคนแวบหนึ่ง ก่อนหันไปสั่งทหารทางด้านหลัง

"คุมตัวคนเข้ามา"

ทหารสองนายพานักโทษคนหนึ่งเข้ามา จางหยวนเป่า...ผู้ซึ่งเป็นหัวหน้าผู้คุมรีบเดินขึ้นหน้า ประสานมือถามอย่างเคารพ "ท่านใต้เท้านี่คือ..."

"นักโทษหญิงที่มาใหม่ คุมขังไว้ที่นี่ก่อน"

ทั้งสามคนพอได้ยินว่าเป็นหญิง ดวงตาก็เปล่งประกายทันใด ในคุกใต้ดินที่จุดพักม้านี้ไม่มีนักโทษหญิงมาเนิ่นนานแล้ว

ขณะที่พวกเขากำลังปีติยินดี หลังจากทหารถอดผ้าคลุมศีรษะสีดำบนหัวนักโทษหญิงออก ก็ตื่นตะลึงจนกระโดดถอยหลังจากตรงนั้นในทันที

นักโทษหญิงผู้นี้หน้าตาน่าสะพรึงยิ่ง บนใบหน้าของนางมีปานรูปหนูน่ากลัวแถบใหญ่แถบหนึ่ง หน้าตาราวกับมีแมลงตัวหนึ่งไต่อยู่บนใบหน้า อัปลักษณ์น่าพรั่นพรึงยิ่งนัก

หม่าเทายิ้มเย็น "ดูพวกเจ้าสิ ท่าทางไม่เอาไหนเลย ทว่านี่ก็ไม่น่าแปลกใจ นางปีศาจราคะผู้นี้ข่มขวัญบุรุษมาแล้วไม่น้อยจริงๆ"

จางหยวนเป่าร้องอย่างตื่นตระหนก "นางก็คือนางปีศาจราคะที่ขืนใจบุรุษนับไม่ถ้วน จนถูกตั้งค่าหัวล่าตัวผู้นั้นหรือ"

"ไม่ผิด"

จางหยวนเป่าให้ผู้ใต้บังคับบัญชาหยิบภาพวาดมาเปรียบเทียบ

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 30 23/3/2563 BE 12:52

หญิงผู้นี้เหมือนกับคนในภาพจริงๆ ปานรูปหนูบนใบหน้าก็คือลักษณะพิเศษที่ใหญ่ที่สุด

จางหยวนเป่าเก็บภาพวาด แค่นเสียงหนักๆ ทีหนึ่ง "ที่แท้ก็คือนางปีศาจราคะที่ขืนใจบุรุษ หญิงน่าสะอิดสะเอียนเช่นนี้ เห็นแล้วข้าไม่มีความอยากอาหารแล้ว" เขาหมุนตัวไปขณะจะสั่งการผู้คุมนักโทษอีกสองคนให้รับช่วงต่อเอาตัวนางไปขังคุก สมองก็แล่นปราดขึ้นมาในทันใด

เขาขยับเดินขึ้นหน้าไปเสนอแนะใต้เท้าหม่าเสียงเบา "ท่านใต้เท้าจากที่ผู้น้อยดู มิสู้ขังนางปีศาจราคะผู้นี้ไว้ในห้องด้านข้างของคนผู้นั้นเป็นอย่างไรขอรับ" เขาชี้ไปยังห้องคุมขังที่อยู่ด้านในสุด

ใต้เท้าหม่าหัวคิ้วกระตุกทันใด แม้มิเอ่ยวาจา แต่จางหยวนเป่าก็มองออกว่าใต้เท้าหม่ากำลังฟังอย่างสนใจยิ่งยวด

"ท่านใต้เท้า เทียบกับพวกเราลงมือกำจัดเขาด้วยตนเอง มิสู้ยืมดาบฆ่าคน..." ดาบที่ว่านี้ก็คือนางปีศาจราคะ

ดัดแปลงภายในคุกสักหน่อย ให้นางปีศาจราคะไปย่ำยีบุรุษผู้นั้น ทั้งสองฝ่ายต่อสู้พัวพัน ย่อมต้องมีฝ่ายหนึ่งตาย ส่วนใครตายสำหรับพวกเขาล้วนไม่มีผลเสียทั้งสิ้น หลังสิ้นเรื่องก็บอกว่านางปีศาจราคะผู้นั้นอาศัยจังหวะที่พวกเขาไม่ทันระวังทำห้องคุมขังเสียหาย พวกเขาก็จะสามารถผลักภาระได้อย่างสะอาดหมดจด

แววตาของใต้เท้าหม่ามีประกายเจ้าเล่ห์วาบผ่าน เขาตบไหล่จางหยวนเป่าพลางยิ้มเอ่ย "นับว่าเป็นความคิดที่ไม่เลว"

จางหยวนเป่าคลี่ยิ้มประจบ เขากำลังกลัดกลุ้มว่าควรใช้วิธีการใด

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 31 23/3/2563 BE 12:52

จึงจะสามารถทำให้แม่ทัพตายได้ บุรุษผู้นั้นรู้ว่าในอาหารมียาพิษ จึงไม่หลงกลใดๆ เลย ทว่าตอนนี้ประจวบเหมาะมีโอกาสดีหล่นลงมาด้วยการให้นางปีศาจราคะกระทำเรื่องนี้แทนพวกเขา

หม่าเทากำชับจางหยวนเป่าด้วยแววตาชื่นชม "คนมอบให้เจ้าแล้ว"

"ขอรับ ท่านใต้เท้าโปรดวางใจ" จางหยวนเป่ารู้ว่านี่คือได้รับอนุญาตแล้ว เขาหมุนตัวเป็นเชิงให้บรรดาผู้ใต้บังคับบัญชาไปจัดการ หลังจากจัดแจงดัดแปลงห้องคุมขังที่ติดกันแล้วก็คุมตัวนางปีศาจราคะเข้าไป

เมื่อถึงยามราตรีเขาสั่งการกับทุกคน "คืนนี้ไม่ว่าเกิดอะไรขึ้นไม่ว่าใครก็ล้วนห้ามเข้าไปจัดการ"

เขามั่นอกมั่นใจว่าคืนนี้นางปีศาจราคะจะต้องมีการเคลื่อนไหว แม้แม่ทัพใหญ่เวยหย่วนถูกขนานนามว่าอสุรา ทว่ากลับมีรูปโฉมโนมพรรณล้ำเลิศ รูปร่างกำยำ มีสง่าราศี เรียวคิ้วดุจกระบี่ จมูกสูงดั่งต้นสน ยามเคลื่อนไหวก็สง่าผ่าเผย เต็มไปด้วยความเผด็จการ ยามสงบนิ่งก็ไม่ลดทอนกลิ่นอายอันเฉียบคม เพียงแต่ฆ่าฟันข้าศึกในสนามรบมานานกลิ่นอายอำมหิตที่รวมอยู่รอบกายจึงพาให้คนมองข้ามรูปโฉมหล่อเหลาสง่างามของเขาโดยง่าย

เกรงว่าคืนนี้คงได้เสียประโยชน์ให้นางปีศาจราคะนั่นแล้ว จางหยวนเป่าพลันรู้สึกสะท้อนใจแทนแม่ทัพผู้นี้ คนผู้นี้ควบอาชาศึกตะลุยสมรภูมิรบมาชั่วชีวิต ท่าทางดูน่าเกรงขาม ทว่าถึงท้ายที่สุดกลับมีจุดจบถูกนางปีศาจราคะเหยียดหยาม หากเป็นเช่นนี้แล้วไม่สู้ใช้มีดจบชีวิตตนเองเสียเลยจะดีกว่า

เพื่อรักษาชีวิตไว้ จางหยวนเป่าจึงได้แต่ทำใจแข็ง ที่บ้านเขายังมี

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 32 23/3/2563 BE 12:52

ลูกและภรรยาต้องเลี้ยงดู เขากระทำเช่นนี้เพราะไม่มีทางเลือก หวังเพียงแม่ทัพผู้นี้จะคิดตก กินข้าวปลาอาหารที่วางยาพิษเสียแต่เนิ่นๆ เพื่อจบชีวิตตนเอง อย่างน้อยยังสามารถรักษาเกียรติยศชื่อเสียงไว้ได้

ตกค่ำ แสงเทียนบนผนังไหวระริก บุรุษที่เดิมหลับตาพักผ่อนพลันลืมตาคมกริบขึ้น จับจ้องนางปีศาจราคะที่ยืนอยู่ตรงหน้าตนเองผู้นั้น

แม้ชายหนุ่มมิได้ส่งเสียง แต่ทั่วกายของเขาล้วนแผ่กลิ่นอายโหดเหี้ยมประหนึ่งสัตว์ดุร้ายยืดกรงเล็บแหลมคม เตรียมตัวพุ่งตะครุบเหยื่อตัวหนึ่งออกมา

อูเจียงมิได้หวั่นกลัวต่อแรงคุกคามของเขา กลับปรายตามองเขาจากเบื้องสูง ดวงตาคู่นั้นพิจารณาเขาจากหัวจรดเท้าก่อนเอ่ยเสียงเย็น "จิ้นจื่อฮวา มีคนไหว้วานข้าให้มอบของสิ่งหนึ่งกับท่าน"

นางไม่พูดให้มากความ ยื่นมือหยิบของที่หลิวหงฝากฝังออกมาทันที นางผู้เคร่งขรึมจริงจังยื่นสิ่งของไปเบื้องหน้า หมายจะมอบให้นักโทษคนสำคัญของราชสำนักผู้เคร่งขรึมจริงจังยิ่งกว่าผู้นี้

ชายหนุ่มมิได้รับไว้ นัยน์ตาสีหมึกเย็นเยือกทอประกายเฉียบคมอันตราย เอ่ยปากขึ้นช้าๆ "ข้ามิได้ชื่อจิ้นจื่อฮวา"

อูเจียงตะลึงงัน หดมือกลับ มองประเมินฝ่ายตรงข้ามอย่างสนเท่ห์ "เจ้าไม่ได้ชื่อจิ้นจื่อฮวา เช่นนั้นเจ้าคือใคร"

แต่เจ้าคนแซ่หลิวนั่นบอกนางว่าเป็นคุกใต้ดินนี้ ทั้งยังบอกว่าด้านในคุมขังคนเพียงคนเดียวชัดๆ อย่าบอกนะว่าเข้าใจผิด? หากคนผู้นี้ไม่ใช่คนที่นางต้องการตามหา เช่นนั้นนางก็มาเสียเที่ยวหรือนี่

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 33 23/3/2563 BE 12:52

คราแรกที่นางเห็นภาพวาดของนางปีศาจราคะบนกระดานติดประกาศจับ ความคิดก็แล่นวาบขึ้นมาในทันที ตัดสินใจแปลงรูปโฉมให้เหมือนนางปีศาจราคะ ปานรูปหนูบนหน้านี้นางใช้เงินตนเองถึงห้าสิบตำลึงทำออกมา ใช้วัสดุชั้นดี ฝีมือเหมือนจริงแนบเนียน ติดแล้วไม่คัน และติดทนเป็นเลิศ

เดิมทีนางคิดจะส่งลูกน้องคนหนึ่งมาลากนางให้ทางการเอง เพื่อกินเงินรางวัลนี้ ทว่าก่อนเริ่มงานนางได้ล่วงรู้แผนการของหลิวหงและคนกลุ่มนี้เข้าพอดี ใจคิดว่าในเมื่อต้องติดคุกอยู่แล้ว เช่นนั้นเงินหนึ่งพันตำลึงไม่เอาคงเสียเปล่า

หลิวหงและคนอื่นคิดว่าได้เห็นหน้าตาที่แท้จริงของนางแล้ว ทว่าอันที่จริงกลับมิใช่ นางรับเงินมัดจำห้าร้อยตำลึงอย่างยินดีปรีดา ปลอมรูปโฉมเป็นนางปีศาจราคะปะปนเข้าคุก มิคาดกลับหาคนผิด บุรุษตรงหน้าไม่ใช่จิ้นจื่อฮวาอย่างสิ้นเชิง

ขณะที่นางกำลังก่นด่าหลิวหงว่าทำงานเชื่อไม่ได้อยู่ในใจ พลันได้ยินคำตอบอันเย็นยะเยียบของบุรุษผู้นี้

"ข้าชื่อฮวาจื่อจิ้น"

นางอึ้งไปอีกคำรบ ก่อนหยิบเศษกระดาษออกมาอย่างกังขา อาศัยแสงไฟมืดสลัวเพ่งดูโดยละเอียด ก่อนร้องชิอย่างตระหนักได้ ที่แท้อักษรนี้ต้องอ่านจากซ้ายมาขวา!

เป็นฮวาจื่อจิ้น ไม่ใช่จิ้นจื่อฮวา เจ้าคนแซ่หลิวนั่นก็ไม่พูดให้กระจ่างชัด ให้เศษกระดาษเขียนชื่อคนเพียงใบเดียว ทว่าเมื่อแน่ใจว่าตามหาคนไม่ผิด นางจึงเก็บเศษกระดาษ พลันยื่นของไปตรงหน้าอีกครั้ง เริ่มพูดใหม่อีกหน

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 34 23/3/2563 BE 12:52

"ฮวาจื่อจิ้น มีคนไหว้วานข้ามามอบของให้ท่าน"

ฮวาจื่อจิ้นมองนาง ยังไม่ได้รับไป ไอสังหารทั่วร่างมีแต่เพิ่มไม่มีลด คล้ายเป็นสัตว์ป่าที่พร้อมจู่โจมได้ทุกเมื่อ

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

Page □□□□□□□□□□□□□□□.indd 35 23/3/2563 BE 12:52